

מרלינג אליהו

בן מנדל ורבקה. נולד ב־4.7.1923 בצ'רנוביץ, רומניה. למד בבית־ספר עממי ובגימונסיה בצ'רנוביץ ועבר את בחינות־הבגרות בבוקרשט. נשא אשה ובשנת 1946 העפיל לארץ באנית־המעפילים „כנסת ישראל“ והוגלה לקפריסין. שם שהה כעשרה חדשים. בקפריסין עסק בהקניית השפה העברית לבוגרים וגם לילדים. בהתחלת שנת 1947 שוחרר ועלה עם אשתו לארץ. כאן הצטרף לאצ"ל והשתתף בפעולותיו נגד הבריטים.

ב־30.5.1948 יצאה יחידת אצ"ל להתקפה על מחנה עיראקים בין מגדל־צדק לראש־העין. המחנה נכבש, אך העיראקים חזרו והתגבורת הגדולה שלהם חסמה את דרך הנסיגה. בין הלוחמים שנפלו בקרב זה היה גם אליהו. ב־24.11.1952 הועברה גויתו לקבורה בקבר־אחים על הר־הרצל בירושלים. השאיר אשה, פנינה, ובן, עמינצח, בגיל שנה.

א

עתלית, 7.10.1947

הורי היקרים!

ברוכים הבאים! זו היא ברכתנו אליכם בבואכם לחופי ארץ־ישראל. אמנם גדול צערנו על שגם אתם החולים באמת גורשתם לקפריסין ולא זכיתם לרדת על אדמת הארץ. את הידיעה על בואכם באנית־המעפילים „מדינת היהודים” שמענו מפי גב' שטיין שנסעה יחד אתכם. על תצטערו שגורל העם היהודי הטיל עליכם ועל יתר המעפילים לעבור את פרשת קפריסין. זו היא דרכנו. ולמרות המכשולים והגירוש תזכו בקרוב להיות אנשים חפשים על אדמת ארצנו המשוחררת. חזקו ואמצו ודעו שקפריסין וכל מעפיליה נחשבים כמושבה הגדולה ביותר של ארץ־ישראל.

מלבד זה הנני מברך אתכם במזל־טוב! כי הנכם כבר סבים. כן, אגלה לכם את הסוד ואת השמחה הגדולה: פפי ילדה בן ושמו עמינצח גרשון. הוא נולד ב־8 בספטמבר בחיפה, שעה אחרי שבבנו מקפריסין לארץ־ישראל. תסלהו לנו על שלא הודענו לכם על הריונה של פפי, אבל רצינו למנוע מכם דאגות־שוא. על אחת כמה וכמה גדולה שמחתנו שאנו יכולים להודיע לכם על הולדת בננו שהוא כבר כיום בן חודש ימים. אנחנו מאחלים לכם שתהיו סבים מאושרים ושתשובו במהרה לארצנו.

בנכם,

והאופניים של כל יהודי; המסעות ובתי־הקפה נפתחו אחרי הצות ובעליהם השקו את ההמונים החוגגים חינום; אנשים זרים התחבקו והתנשקו ברחובות ובפי כל אחד מהם הברכה: „חג שמח, תחי מדינתנו העברית: אמנם קטנה היא, אבל שלנו היא ותהיה עוד גדולה!”

ולמחרת בבוקר נפלו כבר הקרבנות הראשונים של מדינתנו — ועוד יוסיפו ליפול. אכן יודעים אנו שמדינה אין מקבלים במתנה, אלא צריך לפדות אותה ולהגן עליה בדם. וכך התחילה המלחמה על הגנת גבולות ארצנו. אנחנו נלחמים בשני שונאים בבת־אחת, אבל שום כוח בעולם לא יוכל לנו; עמנו יודע הפעם על מה הוא נלחם והעולם כולו יראה שבחוריי־ישראל יודעים להגן על עמם עם הרובה ביד. שונאינו כבר שילמו כפליים בעד כל קרבן יהודי הם מתחילים כבר להסס בהתנפלויותיהם. אני מאושר שזכיתי להיות בארץ־ישראל דוקא בזמן זה של מבחן עליון לעמנו. אין בשבילי כל ספק שאנחנו ננצח במלחמה זו, כי אנו נלחמים על החירות.

בעוד יומים מתחיל חג החנוכה וזה מחזק אותנו באמונתנו לנצחון. רוח המכבים קמה לתחיה בעמנו ואנחנו בטוחים שהימים הקרובים יביאו את גאולתנו.

— — —

חזקו ואמצו היכוננו ליום נצחוננו הגדול.

בנכם,

ב

3.12.47

שלום לכם, הורי יקרים!

שאו ברכה „שהחיינו וקיימנו והגיענו” ליום הולדת המדינה העברית. ליום ראשון של גאולת עמנו במולדתו.

אין לי די מלים להביע את שמחתי לראשית הירותנו לה זכינו לפני חמישה ימים מפי אומות העולם. לא ארבה לתאר לכם את שמחת היהודים בלילה מ־29 ל־30 בנובמבר כשתחנות־הרדיו בכל העולם בישרו את הבשורה הגדולה הזאת. המוני היהודים בארץ רקדו מחצות הלילה עד עלות השחר בערים, במושבות ובקיבוצים; דגלים לאומיים הונפו על בנינים וקישטו את האוטובוסים, המכוניות

ג

הורים יקרים!

אין ביכלתי לכתוב לכם הרבה בפעם הזאת כי אני ממחר לשמירת־לילה. כך הם כעת החיים בארץ: ביום עובדים ובלילה שומרים. יש אולי קצת הגזמה בזה ביחס אלי, מכיון שתור־השמירה שלי חל רק פעם או פעמיים בשבוע. ובכל־זאת החיים האלה הם יפים; אין בהם נוחיות, אין בהם מגווחה, אך יש בהם קורת־רוח, כי כל אחד מאתנו מרגיש שעליו מוטל חלק מעתיד העם.

— — —

בנשיקות ואיחולים, להתראות בקרוב בארצנו.

בנכם,